

Στις άλλες σελίδες:

- ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ
- ΕΟΚ — ΚΥΠΡΟΣ
- «ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΣΜΟΣ»
- ΟΕΛΜΕΚ — ΟΛΤΕΚ
- ΕΤΥΚ — ΑΙΤΗΜΑΤΑ
- ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ — ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ — ΔΙΑΦΩΝΙΑ
- ΡΙΚ — ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΩΝΑ

οργάνωση επαναστατικής νεολαίας:

ΜΙΑ ΧΟΥΦΤΑ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

«Σε μια χώρα όπου αυξάνει καθημερινά ο ταξικός ανταγωνισμός, στη Κύπρο όπου ο ταξικός ανταγωνισμός γίνεται από μέρα σε μέρα πιο οξυς, η πάλη των τάξεων γίνεται επίσης πιο οξεία. Για το λόγο αυτό κάθε τάξη είναι υποχρεωμένη να κάνει ότι μπορεί για να προστατεύσει τα συμφέροντα - της. Εδώ, μια χούφτα εργοδοτών, μια χούφτα κεδροσκόπων εμπόρων, μεσιτών και απατεώνων εκμεταλλεύονται την εργατική τάξη. Όλοι αυτοί προστατεύουν την ύπαρξη - του συστήματος τους δίνοντας όποια κατεύθυνση θέλουν στο αντιδραστικό καθεστώς του Κόμματος Εθνικής Ενότητας που είναι ένα ανδρείκελο στα χέρια τους».

Ολοένα και πιο έντονα η σκληρή γλώσσα της ταξικής πάλης εμφανίζεται στα κατεχόμενα. Το πιο πάνω απόσπασμα είναι παρμένο από δήλωση του ηγέτη της Οργάνωσης Επαναστατικής Νεολαίας Α. Οκαν, που δημοσιεύτηκε στην «Χαλκιν Σεσι» τις 26 του Σεπτεμβρίου, 1978. Την

ρυθμιστεί το θέμα του τιμωρίθμου και προειδοποιούν ότι θα «συνεχίσουν τον νομικό αγώνα τους για να πετύχουν την ικανοποίηση των αιτημάτων τους».

Όλες αυτές οι εκδηλώσεις αντίθεσης προς τον Ντεκτας και το σύστημα που υπηρετεί δεν είναι καθόλου

βιοτικό επίπεδο των μαζών μειώνεται από την αύξηση των τιμών μια μικρή μειωμένη απατεώνων πλουτίζει επιδεικτικά.

Ακόμα, το τελευταίο κύμα διαμαρτυρίας δε φαίνεται να είναι κάτι παροδικό. Αντίθετα αργά μα σταθερά οι μάζες δοκιμάζουν τη μια

ταξικού μετώπου ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τις μανούβρες - του, η μόνη βάση που μπορεί να παραμερίσει κάθε σωβινιστική προκατάληψη. Είναι γι' αυτό που η δεξιά προσπαθεί με κάθε τρόπο να χλευάσει τη δυνατότητα συνεργασίας με τους Τουρκοκυπρίους. Γιατί η δεξιά βλέπει τις προοπτικές της μέσα από το πρίσμα της εκμετάλλευσης. Και ασφαλώς οι Τουρκοκυπριακές μάζες δεν αγωνίζονται απλά για να αντικαταστήσουν τους εκμεταλλευτές - τους αλλά για να απαλλαγούν από την

εκμετάλλευση.

Ένα τολμηρό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της αριστεράς μπορεί να κερδίσει τις Τουρκοκυπριακές μάζες στον κοινό αγώνα. Από τη στιγμή που ένα τέτοιο μέτωπο πάρει σάρκα και οστά ο αντίκτυπος - του στην Ελλάδα και την Τουρκία θα είναι τρομαχτικός. Η εργατική τάξη στις δύο χώρες, απαλλαγμένη από τις σωβινιστικές υστερίες της άρχουσας τάξης θα μπορέσει πιο αποτελεσματικά να διεξάγει τον αγώνα - της.

ΟΗΕ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΝΑ «ΠΕΙΣΟΥΜΕ»

Ή

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΑΛΟΥΜΕ

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

Αρκετές μέρες πριν από την αναχώρηση του Προέδρου Κυπριανού για την Νέα Υόρκη, είχε δοθεί η εντύπωση από κυβερνητικής πλευράς ότι σίγουρα η Κύπρος θα προσφύγει στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και ότι μέσα στα πλαίσια της προσφυγής η Κυπριακή Κυβέρνηση θα ζητούσε να επιβληθούν κυρώσεις στην Κυβέρνηση της Αγκυρας, γιατί τέσσερα χρόνια ύστερα από την εισβολή εξακολουθεί ακόμα να μην συμμορφώνεται στις αποφάσεις και τα ψηφίσματα του διεθνούς οργανισμού για την Κύπρο.

Αυτή η βεβαιότητα εξανεμίστηκε με τις δηλώσεις του Προέδρου λίγο πριν την αναχώρησή του, όταν ξεκάθαρα δήλωσε ότι τόσο η προσφυγή όσο και το περιεχόμενο της θα εξαρτιόνταν από τις επαφές και τις συζητήσεις που θα είχε ο ίδιος στη Νέα Υόρκη.

Ετσι βρισκόμαστε μπροστά στη Γενική Συνέλευση και σε μια πιθανή προσφυγή χωρίς ξεκαθαρισμένες απόψεις, χωρίς συγκεκριμένο πρόγραμμα χωρίς στην ουσία να ξέρουμε τι θέλουμε τι περιμένουμε από τον διεθνή οργανισμό.

Η μόνη ένδειξη κάποιου προγραμματισμού, αν μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει αυτή την λέξη, είναι και πάλι μια δήλωση του Προέδρου, που είναι και ενδεικτική της νοοτροπίας που επικρατεί στους κυ-

βερνητικούς κύκλους. Η δήλωση λέει πως ο άξονας πάνω στη οποία κινείται η πολιτική της Κυβέρνησης είναι να πεισθούν όσοι δεν έχουν πεισθεί για τα δίκαια της Κυπριακής υπόθεσης, για να πιέσουν ή να πείσουν με την σειρά τους την Τουρκία να συμμορφωθεί με τα ψηφίσματα και τις αποφάσεις του ΟΗΕ.

Είναι όμως αυτός ένας συγκεκριμένος τρόπος αντιμετώπισης του προβλήματος; Ή μήπως είναι μια αποτυχημένη προσπάθεια αποφυγής των συγκεκριμένων ευθυνών που προϋποθέτει ένας ουσιαστικός απελευθερωτικός αγώνας;

Σίγουρα συμβαίνει το δεύτερο, γιατί οποιοσδήποτε με στοιχειώδεις ιστορικές γνώσεις δεν θα καθόριζε έτσι μια πολι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ Α

Ίδια μέρα κηδεύτηκε ο Τουρκοκύπριος φοιτητής Μουσταφά Ερταν Καντίογλου που δολοφονήθηκε από φασίστες στα Άδανα. Στην κηδεία του παραβρέθηκαν εκατοντάδες νέοι που τραγουδούσαν επαναστατικά τραγούδια και φώναζαν συνθήματα όπως «Ανεξάρτητη Κύπρος», «Όλοι οι λαοί είναι αδέρφια», «Κάτω ο φασισμός» «Κάτω ο ιμπεριαλισμός» κλπ. Ταυτόχρονα οι συνδικαλιστικές οργανώσεις με επιστολή τους ζητούν από το καθεστώς Ντεκτας να

τυχαίες. Μετα την εισβολή και την μεταφορά των Τουρκοκυπρίων στην κατεχόμενη Κύπρο οι Τουρκοκυπριακές μάζες περιμεναν πως θα λύονταν τα προβλήματα - τους, πως μέσα στο «δικο» - τους κράτος θάβρισκαν μια καλύτερη ζωή. Αντι τούτου η πικρή πραγματικότητα της ταξικής κοινωνίας άρχισε να γίνεται ολοένα και πιο ξεκάθαρη: τέσσερα χρόνια μετά την «απελευθέρωση» - τους η ίδια δυστυχία, η ίδια καταπίεση εξακολουθούν να υπάρχουν. Την ίδια στιγμή που το

μορφή αγώνα μετά την άλλη, μετρούν καθημερινά τη δύναμη - τους, ανεβάζουν το επίπεδο - τους. Η ίδια η πείρα των αγώνων - τους τους σπρώχνει σιγα σιγα σε μια και μόνη κατεύθυνση την αμφισβήτηση του ίδιου του συστήματος.

Αυτή η αμφισβήτηση του συστήματος είναι και η πρώτη βασική προϋπόθεση για τη συνεργασία των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων. Ο αγώνας για την ανατροπή του είναι ο βασικός κρίκος ενός

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ: Τι κρύβεται πίσω

απο τις αντιδράσεις στη συμφωνία του Κ. Νταϊήβιντ και οι προοπτικές για την Παλαιστινιακή Επανάσταση

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Σε άρθρο-μας στην προηγούμενη έκδοση της Σ.Ε. σχοληθήκαμε με την υπογραφή των συμφωνιών του Κάμπ-Νταϊήβιντ, μεταξύ Σαντάτ-Μπέγκιν στην εξοχική προεδρική κατοικία του Κάρτερ.

Υπο το φως των νέων εξελίξεων στη Μέση Ανατολή και τις αντιδράσεις των διαφόρων Αραβικών Κρατών στις συμφωνίες θα προσπαθήσουμε εδώ να αναλύσουμε τις επιπτώσεις και τα άμεσα συμπερόντα που κρύβονται πίσω από τις αντιδράσεις των διαφόρων κρατών για να μπορέσουμε έτσι να σκιαγραφήσουμε τις μελλοντικές προοπτικές του προοδευτικού κινήματος στην τόσο ζωτικής σημασίας και ιδιαίτερα για την Κύπρο αλλά και για το παγκόσμιο προοδευτικό κίνημα, περιοχή.

μόνιμες αντιδράσεις από τη χώρα αυτή. Το καθεστώς της Σαουδικής Αραβίας θα προτιμήσει ένα «προδότη» Σαντάτ παρα κάποιο προοδευτικό αντικαταστάτη του ή το ξύπνημα οποιουδήποτε προοδευτικού λαϊκού κινήματος στη Μέση Ανατολή και την Αφρική.

Ο Χουσεΐν τώρα της Ιορδανίας προσπαθεί να βρει τη χρυσή τομή για να λύσει το δίλημμα του που είναι από τη μια να διατηρήσει το βασίλειό-του και τα συμφέροντα της οικονομικής ολιγαρχίας της χώρας και από την άλλη να πάρει πίσω την Δυτική όχθη του Ιορδάνη που προσάρτισε ο παππούς του στο βασίλειο της Ιορδανίας πριν 30 χρόνια. Δεν ρισκάρει λοιπόν τη θέση του διαπραγματευόμενος με το Ισραήλ, μέχρι να βρεθεί μια λύση που θα πουλιέται στους Παλαιστινι-

δυνητικά θετικά αποτελέσματα φτάνει η Παλαιστινιακή Επανάσταση να δείξει το σωστό δρόμο.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ — ΑΙΓΥΠΤΟΣ — ΗΠΑ — ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το κυριώτερο εμπόδιο στην εφαρμογή των συμφωνιών του Κάμπ-Νταϊήβιντ θα είναι η Παλαιστινιακή Επανάσταση. Το καθεστώς Σαντάτ φοβάται ότι θα ξεσκεπαστεί πιο ανοικτά μπροστά στα μάτια του Αραβικού κόσμου όταν στο μέλλον βρεθεί στο ίδιο στρατόπεδο με μια χώρα που θα υποστηρίζει καταπιεστικά μέτρα εναντίον των «εστρεμιστών» Παλαιστινίων στην Λωρίδα της Γάζας και την Δυτική όχθη του Ιορδάνη.

Εν τω μεταξύ ενώ ο υπουργός εξωτερικών των Ηνωμένων Πολι-

κράτος, χωρίς στρατο, χωρίς εξωτερική πολιτική, ευνουχισμένο και αδύναμο να προκαλέσει οποιεσδήποτε επιδράσεις ή αλλαγές στο Ισραήλ και στα Αραβικά Κράτη.

Τελικά ο Αμερικανικός Ιμπεριαλισμός που βλέπει ίσως πιο καθαρά από το Ισραήλ, ότι για να υπάρξει σταθερότητα στη περιοχή και να μην υπάρξουν καθεστωτικές αλλαγές που θα έφερναν σε κίνδυνο τα Αμερικανικά και Σιωνιστικά συμφέροντα θα πιέσει να πέσει το Ισραήλ ειδικά μετά το ταρακούνημα του καθεστώτος του Σάχη της Περσίας για να αποδέκτη την ίδρυση ενός κράτους Παλαιστινιακού αποδυναμωμένου και μπλοκαρισμένου από το Ισραήλ, την Ιορδανία και άλλα αντιδραστικά Αραβικά καθεστώτα.

Πάντως η ευκολία με την οποία φαίνεται να έχει πέσει ο Μπεγκιν την Ισραηλινή Βουλή να δεχτεί τις συμφωνίες — παρα τις «υποχωρήσεις» που έκανε στο Σίνα και στους Εβραϊκούς συνοικισμούς στα κατεχόμενα δείχνει ότι και η Ισραηλινή αστική τάξη έχει οριοθετήσει σε τρόπο ώστε να βλέπει ότι τα μακροπρόθεσμα οικονομικά της συμφέροντα προωθούνται με την «ερήνη» και σταθερότητα στην περιοχή όπως και με την συνεργασία με τα ξενοκίνητα — «μετριοπαθή» όπως τα αποκαλεί ο δυτικός τύπος — Αραβικά καθεστώτα. Γιατί είναι φανερό ότι με μια ανάπτυξη των οικονομικών σχέσεων τους με τις Αραβικές χώρες και με την διατήρηση και διεύρυνση του άξονα των αντιδραστικών Αραβικών κρατών κάτω από τον μανδύα

των Αμερικάνων και μαζί με την αποδέσμευση κεφαλαίων από τον πολεμικό εξοπλισμό στη βιομηχανία και άλλους τομείς η αστική τάξη της χώρας θα βγει πολύ κερδισμένη και θα επιβληθεί οικονομικά στη γύρω περιοχή.

Η Παλαιστινιακή Επανάσταση βρίσκεται σήμερα στο σταυροδρόμι. Οι δρόμοι ξανοίγονται πια πεντακάθαρα μπροστά της. Ο ένας είναι ο δρόμος της υποταγής, του εθνικού, πολιτικού, και οικονομικού αφανισμού σ' ένα καταδικασμένο και ανύπαρκτο ψευδοκράτος. Ο άλλος είναι η συνέχιση του δύσκολου σκληροτράχηλου δρόμου της αντίστασης — του δρόμου που για χρόνια τώρα δείχνει στους λαούς ο ηρωικός λαός της Παλαιστίνης, ο γενναίος λαός του Τελ Άλ Ζαΐταρ.

Η Παλαιστινιακή Επανάσταση παρά τα τόσα χτυπήματα που δέχτηκε από εχθρούς και «φίλους» (τη τελευταία στο Λίβανο) δεν έχει πέρα να τραβήξει το δεύτερο δρόμο. Το δρόμο που παρα τις δυσκολίες του μπορεί μόνος να κλίνει την πλάστιγγα προς το μέρος των Παλαιστίνων και των προοδευτικών αραβικών κρατών έτσι που οποιαδήποτε διευθέτηση ή ακόμα δυναμική αναμέτρηση μεταξύ Αράβων-Παλαιστίνων και ΗΠΑ-Ισραήλ να φέρει την ελευθερία την αυτοδιάθεση και την εγκαθίδρυση ενός πραγματικά ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους, φάρου αντίστασης και αγώνα για το προοδευτικό Αραβικό κίνημα κι όλες τις χώρες της περιοχής που πολεμούν τον Ιμπεριαλισμό και την ξένη εξάρτηση.

Λίγες μέρες μετά την διάσκεψη κορυφής του Κάμπ-Νταϊήβιντ η Συρία, η Λιβύη, η Αλγερία, η Νότιος Υεμένη και η οργάνωση για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης, οι χώρες που απέρριψαν ολοσχερώς τις συμφωνίες του Κάμπ-Νταϊήβιντ, οργάνωσαν στη Δαμασκό τη δική τους διάσκεψη κορυφής όπου συμφώνησαν στη δημιουργία ενός κοινού αντι-Σαντατικού μετώπου με κοινή μάλιστα στρατιωτική διοίκηση. Ακολούθησαν διαβουλεύσεις με τον βασιλιά της Ιορδανίας Χουσεΐν για να απορρίψει κι' αυτός τις συμφωνίες του Κάμπ-Νταϊήβιντ.

ΣΑΟΥΔΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ ΙΟΡΔΑΝΙΑ

Τόσο όμως η Ιορδανία όσο και η Σαουδική Αραβία ενώ έχουν αποκηρύξει μέρος των συμφωνιών δεν τις έχουν απορρίψει ολόκληρα. Οι Σαουδάραβες μάλιστα έχουν αναγνωρίσει στην Αίγυπτο το «δικαίωμα να ανακτήσει τα εδάφη-της με οποιοδήποτε μέσο...» Το τί ανησυχεί την Σαουδική Αραβία, που είναι ηγετίδα χώρα του αντιδραστικού άξονα που περιλαμβάνει και τα Εμιράτα, Κουβέϊτ, Σουδάν, Μαρόκο και άλλα είναι σ' αυτό το στάδιο ο κίνδυνος θα διασπαστεί ακόμα περισσότερο ο Αραβικός κόσμος, ειδικά η Συρία με την Αίγυπτο, προκαλώντας μια πιο δυναμική επιρροή της Σοβιετικής Ένωσης στην περιοχή και προσθώντας τα προοδευτικά κινήματα στις Αραβικές χώρες. Είναι ανάγκη ακόμα να δείξει ότι ενδιαφέρεται για το Αραβικό μέρος της Ιερουσαλήμ και την ανάκτηση των Μωαμεθανικών θρησκευτικών χωρών για να διατηρήσει τη θέση της σαν η χώρα που προσπαίζει τα Παναραβικά και Ισλαμικά συμφέροντα.

Στην πραγματικότητα η αστική τάξη της χώρας αυτής είναι άρρηκτα δεμένη με τον Ιμπεριαλισμό και βασιζέται πάνω στην εκμετάλλευση, την καταπίεση και το αποκοίμισμα με θρησκευτικά μέσα ιδίως των λαϊκών μαζών σε σημείο που δεν μπορεί κανένας να περιμένει θετικές

ους χωρίς τον κίνδυνο αναταραχών στη χώρα-του όπου η πλειοψηφία των «υποτελών» του είναι Παλαιστίνιοι. Έτσι και απέναντι στο Χουσεΐν η Παλαιστινιακή Επανάσταση είναι επιφυλακτική παρα τις αντιδράσεις του στο Κάμπ-Νταϊήβιντ.

ΣΥΡΙΑ-ΙΡΑΚ

Η Συρία τώρα, που έπαιξε ένα ουσιαστικό ρόλο στο χτύπημα της Παλαιστινιακής Επανάστασης και του προοδευτικού Λιβανέζικου Κινήματος πράγμα που υποβοήθησε τις συμφωνίες του Κάμπ-Νταϊήβιντ μια που αυτές βρήκαν την Παλαιστινιακή Επανάσταση εξασθενημένη βλέποντας ότι δεν έχει κερδίσει τίποτα το ουσιαστικό από την Αραβοισραηλινή προσέγγιση έχει πρωτοστατήσει στη σύσταση του αντι-Σαντατικού μετώπου.

Με αυτή της την ενέργεια η Συρία έχοντας και την υποστήριξη της Σοβιετικής Ένωσης προσπαθεί να αναδείχθει σαν ηγετίδα δύναμη στα μάτια του Αραβικού κόσμου.

Οι τελευταίες ειδήσεις για προσέγγιση Ιρακ-Συρίας δύο χωρών που μέχρι πρόσφατα είχαν σοβαρές διαμάχες είναι μια σοβαρή εξέλιξη που θα ανησυχήσει την Αίγυπτο και τους δυτικούς συμμάχους-της που υπολογίζουν ότι η Συρία από μόνη της δεν πρόκειται να μπει στον πόλεμο ενάντια στο Ισραήλ, ενώ με κοινή Ιρακισοσυριακή διοίκηση θα άλλαζε την κατάσταση ολόκληρα.

ΑΛΓΕΡΙΑ — ΛΙΒΥΗ ΝΟΤΙΟΣ ΥΕΜΕΝΗ

Και τα τρία αυτά καθεστώτα — όπως η Συρία και το Ιρακ έχουν κάμει βήματα αποδέσμευσης από τον Ιμπεριαλισμό και μια σειρά από προοδευτικές μεταρρυθμίσεις όπως εθνικοποιήσεις κλπ, έτσι που η συμμετοχή τους στο αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο — ιδιαίτερα η οικονομική συμβολή της Λιβύης — να έχει

τεινός Βάνς μιλά στα Ηνωμένα Έθνη για τη «διασφάλιση των δικαιωμάτων Παλαιστίνων», ένας άλλος θιασώτης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ο Κάρτερ ονομάζει τους Παλαιστίνιους «Ναζί», «Φασίστες» και «Κου-Κλουξ-Καν» και εύχεται να μην υπάρχουν! Αυτά ενώ ο Μπεγκιν έχει αποκηρύξει οποιαδήποτε ιδέα για δημοψήφισμα για την τύχη της Δυτικής όχθης και της Γάζας, έχει δηλώσει την αντίθεση του ενάντια στη δημιουργία ανεξάρτητου Παλαιστινιακού Κράτους και αρνείται να έχει οποιαδήποτε συνδιάλλαξη με την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης.

Όπως έχει ξεκαθαρίσει η κατάσταση οι Αμερικάνοι, οι Σιωνιστές και τα αντιδραστικά Αραβικά κράτη με πρωτεργάτη τώρα την Αίγυπτο ακόμα και στην περίπτωση που θα υπάρξει ανεξάρτητο Παλαιστινιακό κράτος το βλέπουν σαν ένα ψευδο-

Ο Σοφολογιώτατος Σημερινός Αλέκος ο δήθεν φιλελεύθερος - σι' αλήθεια φίνος κέκκος που ρίχνει το φαρμάκι του όπου τυχόν κι αν λάχει άρχισε τώρα να εξυμνει τον Ιρανο τον Σάχη! Και λέει πως μαθήματα δημοκρατίας δίνει αφού αντιπολίτευση μες τη «βουλή» αφήνει.
Μα και στην Τηλεόραση την άδεια έχει δώσει τις εργασίες της βουλής όλες να μεταδώσει.
Εμπρός λοιπόν ν' ακούσουμε και μια φορά τον φινό και μια και δυο να σπάσουμε με μόχθο και με ζήλο του Σάχη για να φτάσουμε όλα τα κατορθώματα αγχόνες και μαρτύρια, σφαγές και φακελλώματα.
Φέρτε τα τάνκς και τη ΣΑΒΑΚ κι αρχίστε πιστολίδι μ' αρχίστε σας παρακαλώ απ' τον... Κωνσταντινίδη!
ο δελτας

ΑΚΤΙΒ Σοσ. Εκφρασης
Κάθε δεύτερη Πέμπτη στις 6.00 το απόγευμα- γίνεται το ακτιβ της Σοσ. Εκφρασης σε αίθουσα που παραχωρήθηκε από το «Λημέρι»- Αγκιάλου 11 Λευκωσία
Το επόμενο ακτιβ θα γίνει την Πέμπτη 19 του Οχτώβρη 78
Καλούνται τα μέλη και φίλοι της ΕΔΕΝ να συμμετάσχουν
συντακτική επιτροπή

ΕΚΔΡΑΞΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΟΔΟΤΕΣ

Η απόφαση του Κακουργιοδικείου Λάρνακας να αθώσει τρεις κατηγορούμενους για υπόθεση ληστείας ρίχνει επίσημα πια φως σε μια πλευρά της πρακτικής της αστυνομίας και τους κινδύνους που περικλείει. Ενας «πολύτιμος συνεργάτης της αστυνομίας επι ευρείας βάσεως» φαίνεται ότι οργάνωσε μια ληστεία στην οποία η αστυνομία (ύστερα από πληροφορίες του ίδιου;) μπόρεσε να συλλάβει τους δράστες. Στο δικαστήριο βρέθηκαν κατηγορούμενοι οι συνεργάτες αλλά όχι ο «εγκέφαλος» της ληστείας. Όπως έχουν τα πράγματα λίγες ερμηνείες μπορούν να δοθούν: είτε ότι ο «πολύτιμος συνεργάτης» οργάνωσε το έγκλημα για να δικαιολογήσει τη χρησιμότητα του χαφιεδισμού του, είτε η αστυνομία προχώρησε σε συγκεκριμένη προβοκάτσια σε βάρος των τριών, είτε τέλος ένας κοινός εγκληματίας προστατεύεται από την αστυνομία γιατί είναι χαφίης της. Και στις τρεις περιπτώσεις η αστυνομία μένει απόλυτα εκτεθειμένη. Η απόφαση του Κακουργιοδικείου Λάρνακας πρέπει να αποτελέσει προειδοποίηση για όλους εμάς: γιατί η ίδια ακριβώς πρακτική μπορεί να επεκταθεί ενάντια στο εργατικό κίνημα. Η χρησιμοποίηση «agents-provocateurs», ανθρώπων δηλαδή που ενθαρρύνουν αγωνιστές σε παράνομες πράξεις για να μπορέσει η αστυνομία να τους συλλάβει είναι παραδοσιακή πρακτική σ' όλο τον κόσμο από πολύ παλιά. Και ασφαλώς δεν θα βρίσκεται πάντα κάποιο ακριβόδικαιο δικαστήριο για να τους απαλλάσσει.

ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ

Οι συγκρούσεις στη Βηρυτο μεταξύ των Συριακών στρατευμάτων της Αραβικής ειρηνευτικής δύναμης και των Φαλαγγιτών έχουν πια φτάσει σε τέτοια ένταση που είναι δύσκολο να περιμένει κανείς διευθέτηση των διαφορών τους. Οι Παλαιστοί ενάντια στη Λιβανέζικη επανάσταση και τους Παλαιστίνους βρίσκονται σε θανάσιμη αντιπαράθεση μεταξύ τους. Η αλλαγή στις σχέσεις τους ήταν αναπόφευκτη γιατί το μόνο που τους ένωσε στην περίοδο του εμφυλίου πολέμου ήταν ο κίνδυνος επικράτησης της επανάστασης στο Λίβανο. Οι Φαλαγγίτες υπερασπίζονται το σύστημα που τους ευνοούσε ενώ οι Σύροι δεν ήθελαν με κανένα τρόπο την εξέλιξη του Λιβάνου σε μια αριστερή, αγωνιστική έπαρση έξω από τον έλεγχο τους. Έτσι την στιγμή ακριβώς που οι Λιβανέζοι αριστεροί και οι Παλαιστίνιοι ήταν σε θέση να συντρίψουν τους Φαλαγγίτες και μαζί τους ολόκληρο το σύστημα, οι Σύροι επέμβηκαν «για να σταματήσουν τον πόλεμο χτυπώντας την επανάσταση. Από τότε ο στρατός της Συρίας ελέγχει αποτελεσματικά τις πολιτικές εξελίξεις στο Λίβανο. Οι Φαλαγγίτες, όπως και οι ιμπεριαλιστές είδαν τότε την επέμβαση της Συρίας σαν σανίδα σωτηρίας. Όμως τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Η παρουσία των Σύρων στο Λίβανο δεν αρέσει και τόσο στους παλιούς τους σύμμαχους.

ΞΑΝΑ ΣΤΑ ΗΝΩΜΕΝΑ ΕΘΝΗ

Για άλλη μια φορά η Κυπριακή Κυβέρνηση προσφεύγει στον ΟΗΕ. Ταυτόχρονα γίνονται στο παρασκήνιο ένα σωρό ζυμώσεις και συναντήσεις για μια συμπεφωνημένη λύση. Η αντίφαση είναι κραυγαλέα. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες ο ΟΗΕ θα καλέσει και πάλι την Κύπρο σε διαπραγματεύσεις χωρίς ουσιαστικά να αλλάζει τίποτα. Το μόνο που θα μπορούσε να αλλάξει κάτι είναι μια ριζική αναθεώρηση στάσης και εφαρμογής ενός προγράμματος δράσης τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό. Χωρίς αυτό τα ψηφίσματα θα παραμένουν κενό γράμμα.

Αρκετες μέρες πριν από την αναχώρηση του Προέδρου Κυπριανού για την Νέα Υόρκη, είχε δοθεί η εντύπωση από κυβερνητικής πλευράς ότι σίγουρα η Κύπρος θα προσφύγει στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και ότι μέσα στα πλαίσια της προσφυγής η Κυπριακή Κυβέρνηση θα ζητούσε να επιβληθούν κυρώσεις στην Κυβέρνηση της Αγκυρας, γιατί τέσσερα χρόνια ύστερα από την εισβολή εξακολουθεί ακόμα να μην συμμορφώνεται στις αποφάσεις και τα ψηφίσματα του διεθνούς οργανισμού για την Κύπρο.

Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΑΓΟΡΑ

Μονόπλευρες και κατα της Κύπρου οι σχέσεις. Να ενημερωθεί ο λαός.

Έχουν περάσει σχεδόν εξή χρόνια από την ημερομηνία υπογραφής της Συμφωνίας Συνδέσεως μεταξύ Κύπρου και της Ευρωπαϊκής Κοινής Αγοράς. Σήμερα υπάρχουν αρκετες ενδείξεις που δείχνουν πως οι σχέσεις Κύπρου - ΕΟΚ είναι μονόπλευρες και κατα της Κύπρου. Αυτό παραδέχεται και η ίδια η Κυβέρνηση. Σε πρόσφατη ομιλία του ο Πρώτος Βιομηχανικός Λειτουργός του Υπουργείου Εμπορίου και Βιομηχανίας εξέφρασε σοβαρές ανησυχίες πάνω στο θέμα.

Μέχρι τώρα, το όλο θέμα της ένταξης της Κύπρου στην Κοινή Αγορά δεν έχει ποτέ συζητηθεί πλατιά και ανοιχτά ούτως ώστε να ενημερωθεί ο λαός και να είναι σε θέση να αποφασίσει δημοκρατικά εάν θα πρέπει, και με ποιους όρους η Κύπρος να γίνει μέλος της ΕΟΚ. Έχουν αρχίσει ήδη οι επαφές για τις διαπραγματεύσεις της δεύτερης φάσης που προνοεί η Συμφωνία Συνδέσεως του 1972. Πρέπει αμέσως, προτού παρτούν οποιοδήποτε αποφάσεις να δοθεί στο λαό το θέμα αυτό για την απαιτούμενη συζήτηση. Η σοβαρότητα του θέματος πρέπει να κατανοηθεί από όλους. Η ένταξη της Κύπρου στην ΕΟΚ δεν αφορά μόνο απλές οικονομικές σχέσεις και δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται το θέμα από μια στενή οικονομική προσέγγιση. Πρέπει να συζητηθούν και να γίνουν γνωστές και οι πολύπλοκες πολιτικές και κοινωνικές συνέπειες που η ένταξη μας θα δημιουργήσει.

Οποιαδήποτε εξέταση του θέματος της ένταξης της Κύπρου στην ΕΟΚ θα πρέπει να αρχίσει από μια εξέταση του τι είναι η ίδια η ΕΟΚ. Η ΕΟΚ είναι η έκφραση μιας οικονομικο-πολιτικής συνεργασίας μεταξύ των πιο ανεπτυγμένων, καπιταλιστικών, χωρών της Ευρώπης. Μετα από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο η Ευρώπη αντιμετώπιζε σφοδρό οικονομικό συναγωνισμό από την Ιαπωνία και τις ΗΠΑ, εντός και εκτός του χώρου-της. Για να μπορέσουν να επιβιώσουν και να αναπτυχθούν έναντι αυτού του συναγωνισμού, ωρισμένες χώρες της Ευρώπης (όχι αρχικά η Αγγλία, η οποία είχε στενές οικονομικές και πολιτικές σχέσεις με την Αμερική και που υπήρχε και σαν μητρόπολις πολλών αποικιών) δημιούργησαν ένα σύστημα που θα προστάτευε τα ντόπια οικονομικά συμφέροντα και που θα επέτρεπε στις διάφορες εθνικές οικονομικές ολογαρχίες μεγαλύτερη ευχέρεια στις επενδύσεις τους, σε πανευρωπαϊκή κλίμακα. Βεβαίως ο εθνικισμός που υπάρχει και οι παραδοσιακές αντιζηλιές ειδικά μεταξύ Γερμανίας, Γαλλίας και Αγγλίας εμποδίζουν τη συνεργασία και κοινή δράση. Εν τούτοις η συνεργασία υπάρχει και εξυπηρετεί

σωστα τα κοινά οικονομικο-πολιτικά συμφέροντα των άρχουσων τάξεων των χωρών της Ευρώπης - έναντι των άλλων συναγωνιστικών καπιταλιστικών οικονομικών σχημάτων των ΗΠΑ και της Ιαπωνίας και σαν σύστημα για την πιο πλήρη εκμετάλλευση των ντόπιων πόρων.

Σήμερα, με την διεύρυνση της ΕΟΚ για να καλύπτει περισσότερες χώρες και την υπογραφή Συμφωνιών Συνδέσεως με μη ανεπτυγμένες βιομηχανικές χώρες όπως είναι η Ελλάδα, Ισπανία και Πορτογαλία δημιουργήσε μια ανισόροπη σχέση μεταξύ των ανεπτυγμένων και των φτωχών Ευρωπαϊκών χωρών. Οι φτωχές αυτές χώρες της Ευρώπης δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τη απόκλιση τους από την Κοινή Αγορά. Οι ανεπτυγμένες χώρες της Ευρώπης είναι σημαντικές αγορές για τα αγροτικά τους προϊόντα και οι ντόπιες οικονομικές ολογαρχίες αυτών των χωρών χρειάζονται την συνεργασία των βιομηχανικών χωρών της Ευρώπης για την ανάπτυξη της βιομηχανίας στις χώρες τους. Εξ άλλου γενικά οι οικονομικές ολογαρχίες των φτωχότερων Ευρωπαϊκών χωρών επιδιώκουν να ενισχύσουν τις παραδοσιακές οικονομικές και πολιτικές, σχέσεις που ήδη έχουν με τις ανεπτυγμένες Ευρωπαϊκές χώρες είναι σε πλεονεκτική θέση να επιβάλουν δικούς τους όρους για την ένταξη άλλων χωρών στην ΕΟΚ. Ωρισμένες Σκανδιναβικές χώρες μόνο που έχουν αρκετά ανεπτυγμένες οικονομίες, είναι σε θέση να απορρίψουν τέτοιους όρους και να μην ενταχθούν.

Στην περίπτωση των σχέσεων ΕΟΚ ορισμένες παρατηρήσεις είναι αρκετές για να δείξουν τη φύση των σχέσεων αυτών:

1. Η Κοινότητα έχει εννοϊκό εμπορικό ισοζύγιο με την Κύπρο, δηλ. εισάγουμε εκατομμυρίων λιρών προϊόντα περισσότερα από το τι εξάγουμε στην ΕΟΚ.
2. Η Κοινότητα συνεχίζει να επιμένει στον περιορισμό των εξαγωγών των αγροτικών μας προϊόντων που προέρχονται από τον πιο σημαντικό τομέα της οικονομίας μας.

3. Οι Κυπριακές βιομηχανικές εξαγωγές άγκαι αυτές μπορούν τώρα να εισαχθούν στην Κοινότητα χωρίς δασμο περιορίζονται από τους κανονισμούς προελεύσεως της ΕΟΚ. Δηλαδή οι Κυπριακές βιομηχανίες είναι αναγκασμένες να εισάγουν πρώτες ύλες από την ΕΟΚ και

4. Υπάρχουν ενδείξεις πως η Αγγλία θα επιβάλει ποσοτικούς περιορισμούς στις εισαγωγές ενδυμάτων και υφαντών από την Κύπρο.

Οι εξαγωγές ενδυμάτων, μαζί με πατάτες και τα τσιμέντα, είναι από τις τρεις πιο σημαντικές εξαγωγές που κάνει η Κύπρος. Αυτό που εξέφρασε πως θέλει να κάνει η Αγγλία πάει ενάντια στο πνεύμα και τη λέξη των συμφωνιών μας με την ΕΟΚ.

Νομίζουμε πως αυτές οι λίγες παρατηρήσεις που τις παραδέχεται και η Κυβέρνηση, για τις σχέσεις μας με την ΕΟΚ, είναι ένδειξη όχι μόνο πως κάτι δεν πάει καλά, αλλά και πως πιθανόν να χρειάζεται και απόφαση για το εάν πρέπει να συνεχίσουμε ή όχι τις σχέσεις αυτές. Η Κυβέρνηση είναι υπερ της συνέχισης των σχέσεων και σκέπτεται μόνο πάνω στο πως μπορεί να διαπραγματευτεί για καλύτερους οικονομικούς όρους. Δηλαδή δέχεται βασικά τις πλατιότερες πολιτικές και οικονομικές αρχές της Συμφωνίας και προσπαθεί μέσα στα πλαίσια αυτά να καλυτερεύσει την οικονομική θέση αυτών που αντιπροσωπεύει.

Πρέπει να αμφισβητήσουμε όχι μόνο την οικονομική σκοπιμότητα των συμφωνιών και τι μπορεί να επιτευχθεί από πλευράς Κύπρου, αλλά και το γενικότερο πολιτικό πλαίσιο αυτών των συμφωνιών. Η ΕΟΚ είναι μέρος του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και οι χώρες της μέλη του ΝΑΤΟ.

Το όλο θέμα της συνδέσεως-μας με την ΕΟΚ πρέπει να συζητηθεί και η Κυβέρνηση, όπως και σε πολλές άλλες χώρες της Ευρώπης (εφ' όσον παραδέχεται σαν μοντέλο το Ευρωπαϊκό σύστημα), να εκθέσει και να υποστηρίξει τα επιχειρήματα της ανοιχτά. Πρέπει να γίνει θέμα πλατιά συζήτησης μέσα στο λαό για να αποφασισθεί δημοκρατικά εάν θα συνεχίσουμε, και πως, τις σχέσεις μας με το πολιτικό - οικονομικό σύστημα της Κοινής Αγοράς. Να γίνει και δημοψήφισμα εάν χρειάζεται.

Οι πραγματικές συνέπειες της συνδέσεως μας με την ΕΟΚ δεν είναι γνωστές σήμερα στο λαό.

ΒΑΝΣ ΚΑΙ ΕΝΩΜΕΝΑ ΕΘΝΗ

Ο Υπουργός Εξωτερικών των Ενωμένων Πολιτειών τόσο στην ομιλία-του στην Γενική Συνέλευση, όσο και κατά την συνάντησή-του με τον Πρόεδρο Κυπριανού δήλωσε πως: «Οι Ενωμένες Πολιτείες ενδιαφέρονται για σύντομη λύση του Κυπριακού προβλήματος μέσα στα πλαίσια των Ενωμένων Εθνών» πως «θα αποφύγουν να αναλάβουν οποιαδήποτε πρωτοβουλία έξω από τα πλαίσια του ΟΗΕ» και πως «οι ΕΠΑ μελετούν τρόπους για την ενίσχυση του έργου του Γενικού Γραμματέα των Ενωμένων Εθνών.

Σε καμία περίπτωση όμως ο κύριος Βάνς δεν αναφέρθηκε στις καταφύξεις και τα ψηφίσματα του Ο.Ε.Ε για την Κύπρο, και για την ανάγκη εφαρμογής τους σαν προϋποθέσεις για οποιαδήποτε λύση του προβλήματος.

Δεν υπάρχει καμία αμβολία ότι οι Ενωμένες Πολιτείες, αφού αγνόησαν κατ' επανό-

ληψη τα Ενωμένα Εθνη, μηχανεύονται τώρα τρόπους για να αναμείξουν τον Ο.Ε.Ε και τον Γενικό Γραμματέα, σε μια διαδικασία για λύση του προβλήματος κάτω από το κάλυμμα τους αλλά έξω από τα πλαίσια των αποφάσεων του οργανισμού.

Έργο του κυρίου Βάλντχαϊμ είναι να προωθήσει την εφαρμογή των αποφάσεων και των ψηφισμάτων του Ο.Η.Ε οποιου-

δήποτε άλλος ρόλος ξεφεύγει από τα πλαίσια των αρμοδιοτήτων του σαν Γ.Γ. του οργανισμού και θίγει τόσο το κύρος του Ο.Ε.Ε όσο και του ίδιου. Γι' αυτό ο κύριος Βάλτχαϊμ οφείλει άμεσα να ξεκαθαρίσει την θέση του αν θέλει να θεωρείται από τον Κυπριακό λαό σαν εκπρόσωπος του Ο.Ε.Ε και όχι των Ε.Π.Α.

Ο Κυπριακός λαός δεν θα πέσει ξανά στις νέες παγίδες που μηχανεύονται ο Βάνς και η Κυβέρνησή του και δεν θα δεχτεί κανένα άλλο ρόλο του σαν εκτελεστικού οργάνου των αποφάσεων του.

Καμία λύση μέσα στα «πλαίσια» του Ο.Ε.Ε αλλά εκτός των πλαισίων των αποφάσεων και των ψηφισμάτων-του.

M.T.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

ΕΔΕΚ-ΕΔΕΝ-ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Σήμερα δημοσιεύουμε την ομιλία που έκανε μέλος του Οικονομικού Γραφείου του Σοσιαλιστικού κόμματος ΕΔΕΚ στο σεμινάριο που έγινε 22-23 Αυγούστου 1978.

Εισαγωγή

Στα τελευταία 30 περίπου χρόνια, ο διεθνής χώρος τραντάχθηκε από την αντι-αποικιακή επανάσταση. Ο αγώνας των λαών ενάντια στους αποικιστές πήρε μια οξεία και γενική μορφή, έτσι που σήμερα η εποχή του αποικισμού ανήκει στην ιστορία. Η οικονομική υπανάπτυξη που χαρακτήριζε και χαρακτηρίζει ακόμα τον πρώην αποικιακό χώρο, μαζί με την εξαθλίωση και τη στασιμότητα που συνεπάγεται, έδωσε μια αρκετά ξεκάθαρη κοινωνική διάσταση στον αντιαποικιακό αγώνα των λαών. Έγινε δηλαδή φανερό σ' ένα μεγάλο αριθμό κινημάτων πως η αποικιακή κυριαρχία ήταν στενά συνδεδεμένη με την διαίωσιση της οικονομικής εξαθλίωσης.

Είναι, λοιπόν, σημαντικό να εξετάσουμε με ποιους τρόπους η αποικιοκρατία παρέβλαψε και παρεμπόδισε την οικονομική και κοινωνική ανέλιξη των χωρών που βρέθηκαν κάτω από την κυριαρχία των αποικιστών.

Αποικιοκρατία και οικονομική καθυστέρηση

Είναι γνωστό πως η ιμπεριαλιστική προπαγάνδα πρόβαλλε το γνωστό και κοινότυπο επιχειρήμα πως η αποικιοκρατία εκπολίτισε τον υπανάπτυχτο χώρο και δίδαξε τους λαούς τους τρόπους για να διακυβερνούνται μόνοι τους. Η πραγματικότητα, όμως βόρα για το αντίθετο, και τα προβλήματα που δημιούργησαν οι αποικιοκράτες είναι τέτοια που το επιχείρημα τούτο έχει καναντήσει να φαίνεται εντελώς γελοίο.

Μια σειρά από προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα ο υποανάπτυχτος χώρος έχουν τη ρίζα τους στην εποχή της αποικιοκρατίας. Παρα την ιδιομορφία του τεράστιου αριθμού των χωρών και περιοχών που κατάλαβαν οι αποικιοκράτες, μπορούμε να διακρίνουμε μια ορισμένη κοινή πρακτική που ακολουθήθηκε και παρεμπόδισε την αναπτυξιακή πορεία των αποικιών.

(α) Η αποικιακή διείσδυση κατάστρεψε τις προκαπιταλιστικές δομές των χωρών τρωτών. Η ανάρκεια των αγροτικών κοινοτήτων διαλύθηκε και η αγροτική παραγωγή κατευθύνθηκε στην παραγωγή εξαγωγικών προϊόντων, τα οποία χρειαζόντουσαν οι μητροπόλεις. Συνέπεια της εξέλιξης τούτης ήταν το γεγονός ότι οι παραδοσιακές αγροτικές οικονομίες υπόκεινταν πια στους κινδύνους του διεθνούς συναγωνισμού. Η αρπαγή των εδαφών, σε πολλές περιπτώσεις, γης για τη δημιουργία των γνωστών φυτειών διαφόρων προϊόντων που η μητρόπολη είχε ανάγκη δημιούργησε μεγάλους αριθμούς ανέργων και υποβοήθησε πάλι στην σύνδεση των παραδοσιακών οικονομιών με την ανταγωνιστική παγκόσμια αγορά.

(β) Η σύνδεση τούτη ήταν ιδιαίτερα καταστρεπτική στην περίπτωση της αγροτικής οικονομίας, βιοτεχνίας και της μικρής βιομηχανίας όπου υπήρχε. Ο συναγωνισμός των βιομηχανικών προϊόντων της Δύσης κατάστρεψε σχεδόν εντελώς την τοπική βιομηχανική παραγωγή. Όπου τούτο δεν έγινε κατορθωτό, οι αποικιοκράτες κατάστρεψαν σκόπιμα και συνειδητά τη ντόπια βιομηχανία. Κλασικό παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση της Ινδικής βιομηχανίας υφανμάτων, που διαλύθηκε από τους Άγγλους αποικιοκράτες.

(γ) Οι αποικιοκράτες ακολούθησαν επιπόρθητα την πρακτική της γενικής λαφυραγωγίας των αποικιών. Και είναι πραγματικά τεράστιες οι μεταβιβάσεις του συσσωρευμένου πλούτου που πραγματοποιήθηκαν από τους ιμπεριαλιστές από τις αποικίες στις μητροπόλεις.

Γενικά, οι οικονομίες των αποικιών αναπροσαρμόστηκαν — είτε

σαν αποτέλεσμα συνειδητής πολιτικής από μέρους των ιμπεριαλιστών, είτε σαν αποτέλεσμα των νομών της διεθνούς αγοράς — έτσι ώστε να εξυπηρετούν τις ανάγκες του δυτικού καπιταλισμού.

Στο σημείο τούτο πρέπει να γίνει μια θεωρητική παρέμβαση που θα καταστήσει πιο καθαρό το ρόλο της αποικιοκρατίας. Το πρόβλημα της υπανάπτυξης έγκειται στο ότι η διαφορά ανάμεσα στο εθνικό εισόδημα και τον όγκο της κατανάλωσης — το λεγόμενο πλεόνασμα — είναι μικρή στις φτωχές χώρες. Οι βασικές, δηλαδή, ανάγκες του πληθωρισμού καταναλώνουν σχεδόν ολόκληρο το εθνικό εισόδημα έτσι που το ποσοστό που απομένει για να καταναλωθεί σ' επενδύσεις είναι πάρα πολύ μικρό.

Οι ιμπεριαλιστές καταλήττωσαν το μικρό τούτο πλεόνασμα είτε απευθείας είτε σε συνεργασία με διάφορες ντόπιες ολιγαρχίες και κάστες. Καταστρέφοντας τις προκαπιταλιστικές δομές — την παραδοσιακή αγροτική οικονομία και τη βιοτεχνία και βιομηχανία — δημιούργησαν χιλιάδες ανέργων που συντηρούνταν από το στάσιμο εθνικό εισόδημα. Γιατί ενώ η παραδοσιακή οικονομία, αποδιάρθρωθηκε δεν υποκαταστάθηκε από τη σύγχρονη οικονομική δομή.

Με λίγα λόγια οι αποικιακές οικονομίες βρέθηκαν παγιδευμένες σε μια κατάσταση μόνιμης υπανάπτυξης και εξαθλίωσης και λειτουργούσαν σαν εξαρτήματα των μητροπολιτικών καπιταλιστικών οικονομιών. Σαν αποτέλεσμα, όπως ανέφερα πιο πάνω, το διαθέσιμο πλεόνασμα για επενδύσεις σμίκρυνε, χωρίς να εξετάσουμε την ποιοτική κατάσταση των όσον λιγοστών επενδύσεων πραγματοποιούνταν.

Η ΜΕΤΑΠΟΙΚΙΑΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ακολούθησε, όπως είναι γνωστό, μία διαδικασία απο-αποικιοποίησης. Τα διάφορα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα έθεσαν τέρμα στην αποικιοκρατική εποχή. Σ' ένα μεγάλο βαθμό το ξεσκήμα των μαζών του τρίτου κόσμου ήταν αντίδραση στην οικονομική και κοινωνική εξαθλίωση που υπήρχε. Ωστόσο, η απόγνωση των αποικιστών συνοδεύτηκε με νέους τρόπους οικονομικής κυριαρχίας που σ' ένα μεγάλο βαθμό αντανάκλων ως διαδικασίες της παγκόσμιας αγοράς.

Οι νέες σχέσεις εξάρτησης των πρώην αποικιών από τις μητροπόλεις περιλαμβάνουν μια σειρά οικονομικών και πολιτικών ελέγχων που ονομάστηκε νεο-αποικισμός.

Σε τούτο το σημείο πρέπει να κάνουμε ένα διαχωρισμό ανάμεσα στις χώρες εκείνες που κατάφεραν να ξεφύγουν από τον έλεγχο των ιμπεριαλιστών, ακολουθώντας σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής, και στις άλλες που άφησαν την οικονομία τους να λειτουργεί ανεξέλεγκτα μέσα στα πλαίσια της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας.

Οι νεοαποικιστικές σχέσεις εξάρτησης αναφέρονται φυσικά στην δεύτερη περίπτωση. Οι χώρες αυτές εξακολούθησαν να είναι άμεσα οικονομικά συνδεδεμένες με τη δυτική καπιταλιστική οικονομία. Και είναι τούτες οι χώρες που εξακολουθούν να βρίσκονται μέσα σε συνθήκες οικονομικής στασιμότητας και εξαθλίωσης. Κατά πρώτο λόγο, οι συνθήκες του διεθνούς εμπορίου είναι τέτοιες που διατηρούν ένα τεχνητό παγκόσμιο καταμερισμό εργασιών. Η πολιτική του ελεύθερου εμπορίου που ακολουθείται από τις μητροπόλεις στις σχέσεις τους με τον τρίτο κόσμο, σημαίνει στην πραγματικότητα πως οι ντόπιες βιομηχανίες ποτε δεν μπορούν ν' αναπτυχθούν σημαντικά γιατί βρίσκονται εκτεθειμένες στις τεχνολογικά ανώτερες βιομηχανίες των εξελιγμένων καπιταλιστικών χωρών. Συχνά οι όροι του διεθνούς εμπορίου στρέφονται ενάντια στις υποανάπτυχτες χώρες, γιατί ενώ οι τιμές των αγροτικών προϊόντων εξαρτώνται από τον διεθνή ανταγωνισμό, οι τιμές των βιομηχανικών προϊόντων καθορίζονται από τα τεράστια μονοπώλια της Δύσης. Και φυσικά τούτος είναι ένας τρόπος για να καταληστευτεί το μικρό πλεόνασμα των χωρών του τρίτου κόσμου.

Πέρα όμως από το απλό τούτο αποτέλεσμα της λειτουργίας της παγκόσμιας αγοράς, έχουν εφευρεθεί μια σειρά άλλων μηχανισμών ελέγχου και κυριαρχίας. Υπάρχουν η διείσδυση του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου και ο επαναπαιρισμός των κερδών (αποτέλεσμα της αναγκαιότητας του καπιταλιστικού συστήματος να επεξεργάζεται συνεχώς), τα δάνεια που δίνονται με όρους από τις μητροπόλεις ή ελεγχόμενους μηχανισμούς, οι ξένες βοήθειες που δίνονται πάλι κάτω από όρους συχνά πολύ δυσμενείς για τις χώρες του τρίτου κόσμου.

Όλες αυτές οι μορφές εξάρτησης έχουν σαν αποτέλεσμα την εκροή από τις χώρες εισοδήματος που δυνητικά μπορούσε να αποτελέσει συσσωρευμένο κεφάλαιο για αναπτυξιακούς σκοπούς.

Τούτη η οικονομική εξάρτηση

των υποανάπτυχτων χωρών από τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις συνοδεύεται, όπως είναι φυσικό, από την πολιτική εξάρτηση. Η πιο σημαντική σύνδεση βρίσκεται στην ύπαρξη της ντόπιας αστικής τάξης και άλλων αντιδραστικών κастών. Στη διάρκεια της αποικιακής εποχής η ντόπια αστική τάξη έπαιξε σχεδόν αποκλειστικό παρασιτικό ρόλο, σε στενή συνεργασία με τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα.

Φυσικά πάντα υπήρξαν και υπάρχουν οι αντιθέσεις και οι συγκρούσεις συμπεριόντων (π.χ. η περίπτωση των λιγοστών Κινέζων βιομηχάνων που ήρθαν σε σύγκρουση με το ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο στη διάρκεια του κινέζικου απελευθερωτικού αγώνα).

Όμως, γενικά μιλώντας, η ντόπια αστική τάξη ποτε δεν κατάφερε να οδηγήσει κανένα κίνημα στην πλήρη ανεξαρτησία, γιατί η προσπάθεια για ανεξάρτητη καπιταλιστική ανάπτυξη μέσα στο χώρο του τρίτου κόσμου αποδείχτηκε ουτοπία. Σήμερα, με την ολοένα στενότερη σύνδεση των υποανάπτυχτων χωρών και των πολυεθνικών μονοπωλίων η προοπτική τούτη γίνεται ολοένα περισσότερο φανερη ουτοπική.

Ακριβώς είναι τούτο το πιο σημαντικό συμπέρασμα που προκύπτει από την ανάλυση των νεοαποικιακών σχέσεων: Πως το πρόβλημα της υπανάπτυξης και οικονομικής στασιμότητας δεν μπορεί να υπερπηδηθεί όταν εξακολουθούν να υπάρχουν οι νεοαποικιακές σχέσεις εξάρτησης. Οι σχέσεις τούτες είναι σε σημαντικό βαθμό συνέχεια των αποικιακών σχέσεων. Και ο νεοαποικισμός συνεχίζει τη δραστηριότητα του, όσο οι διάφορες χώρες του Τρίτου Κόσμου εξακολουθούν να επιδιώκουν την οικονομική ανάπτυξη στηρίζόμενες σε καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής.

Για το βασικό πρόβλημα στο ξεπέρασμα της οικονομικής στασιμότητας σχετίζεται, όπως είπαμε πιο πάνω, με την ανάγκη να εξασφαλιστεί ένα μέρος από ένα χαμηλό εθνικό εισόδημα για να διοχετευτεί σ' επενδύσεις σκοπούς. Το πρόβλημα δεν είναι καθόλου εύκολο, γιατί το βιοτικό επίπεδο του λαού είναι τόσο χαμηλό που ο μηχανισμός της ελεύθερης αγοράς, δεν είναι σε θέση να αποσπάσει σημαντικό μέρος του εθνικού εισοδήματος υπο τη μορφή αποταμιεύσεων. Αλλά και στο βαθμό που τούτο γίνεται, οι εθνικές αποταμιεύσεις κατασπαταλούνται από τη ντόπια αστική τάξη και τους γαιοκτήμονες σε πολυτελή εισαγόμενα καταναλωτικά αγαθά, από το κράτος για να συντηρούνται μεγάλοι καταπιεστικοί μηχανισμοί, στρατοί, αστυνομία κλπ., χωρίς ν' αναφέρουμε τη σπατάλη των διαφόρων διεφθαρμένων καθεστώτων με τις μεγάλες αναποτελεσματικές γραφειοκρατίες. Από την άλλη, μέρος τούτων των πλεονάσματος των χωρών, τούτο καταλήγει στο εξωτερικό σαν αποτέλεσμα των ιμπεριαλιστικών δραστηριοτήτων που αναφέραμε πιο πάνω.

Έτσι, εκτός από τα εμπόδια που από τη φύση των ενεργειών του, ο ιμπεριαλισμός παρεμπάλλει στην πορεία ανάπτυξης των χωρών του τρίτου κόσμου δημιουργούνται επιπρόσθετα ένα σωρό αστυνομειακού και παρασιτικού ντόπιου μηχανισμού που κατασπαταλούν το πλεόνασμα, το τόσο απαραίτητο για την ανάπτυξη ενός τόπου. Μέρος τούτου του πλεονάσματος απορροφάται από τους ίδιους τους ιμπεριαλιστές.

Η ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Η συνειδητοποίηση του οικονομικού ρόλου του ιμπεριαλισμού από μέρος ενός αριθμού απελευθερωτικών κινήσεων, τα οδήγησε στο σωστό συμπέρασμα πως οι χώρες του τρίτου κόσμου δεν μπορούν ν' ακολουθήσουν το δρόμο της ανάπτυξης, διατηρώντας την καπιταλιστική οικονομία. Η σύνδεση της ντόπιας αστικής τάξης με τον ιμπεριαλισμό την αποστέρησε από τον δυναμισμό και την προοδευτικότητα που διέθετε στην Ευρώπη πριν από 1 — 2 αιώνες.

Για τούτο οι σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής και η σχεδιοποιημένη οικονομία παρουσιάστηκαν σαν μια αναγκαία προϋπόθεση που θα έβγαζε τις χώρες τούτες έξω από το οικονομικό αδιέξοδο. Εκεί όπου τα απελευθερωτικά κινήματα πήραν την εξουσία χωρίς να προωθήσουν στην υιοθέτηση σοσιαλιστικών σχέσεων παραγωγής, έγινε γρήγορα φανερό πως η εξαθλίωση θα συνέχιζε και πως ακόμα και η εθνική ανεξαρτησία ήταν υπο αγώρευση.

Η υιοθέτηση σοσιαλιστικών σχέσεων παραγωγής θα αυξήσει άμεσα τα διαθέσιμα ποσά για επενδυτικούς σκοπούς. Η κατάργηση των κεφαλαιοκρατών, ντόπιων και ξένων, και των μεγάλων γαιοκτημόνων θα σημάνει την κατάργηση της πολυτελούς κατανάλωσης, των κερδών που επαναπαρίζονται, της σπατάλης των διαφόρων καθεστώτων και των μηχανισμών τους. Από την άλλη, το διώξιμο των γαιοκτημόνων και η συνεπακόλουθη αγροτική μεταρρύθμιση, η κατάργηση της γαιοπροσόδου που καταβάλλεται από τους αγρότες, η κατάργηση των κερδοσκοπικών δραστηριοτήτων των εμπόρων και των τοκογλόφων θα επιτρέψει την αύξηση των αγροτικών εισοδημάτων και την ανακούφιση της υπαθέρου.

Η κεντρικά σχεδιοποιημένη οικονομία θα είναι σε θέση να πραγματοποιήσει μια ορθολογιστική κατανομή των οικονομικών πόρων ανάμεσα σε κατανάλωση και επενδύσεις, κάτι που οι νεοαποικιακοί δεσμοί δεν επιτρέπουν, μια που οι οικονομίες των χωρών του τρίτου κόσμου λειτουργούν σαν εξαρτήματα των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων.

Φυσικά τα προβλήματα είναι τεράστια. Αν αναλογιστεί κανείς τη διαδικασία της πρωταρχικής συσσώρευσης την οποία πέρασαν οι ευρωπαϊκές χώρες 1 — 2 αιώνες πριν, είναι εύκολο ν' αντιληφθεί το μέγεθος των προσπαθειών που απαιτούνται για να μπει μια χώρα στην πορεία της ανάπτυξης. Τα ποσά που μπορούν να διατεθούν για αναπτυξιακούς σκοπούς είναι μικρά, ενώ η τεχνολογία ελλείπει.

Παρ' όλα αυτά, οι σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής είναι η μόνη διέξοδος. Στο βαθμό που μια χώρα θα μπορέσει να εξασφαλίσει την τεχνική και οικονομική βοήθεια από άλλες σοσιαλιστικές χώρες η πορεία είναι βέβαια πιο εύκολη.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Τελειώνοντας θάβηλα να συνοψίσω. Ο αποικισμός παρεμπόδισε την ανάπτυξη των αποικιών και δημιούργησε μια σειρά από άμεσα και καιτα προβλήματα. Οι νέες μέθοδοι κυριαρχίας καθίστουσαν την ανάπτυξη των πρώην αποικιών σχεδόν αδύνατη μέσα στα πλαίσια των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής. Η οικονομική εξαθλίωση και η πολιτική καταπίεση διαιωνίζονται μέσα στις νέες σχέσεις εξάρτησης. Έτσι ο απελευθερωτικός αγώνας είναι στενά συνυφασμένος με τον αγώνα για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Σύνδεσμος Μηχανικών και Αρχιτεκτόνων:

ΔΙΑΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΕΓΑΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Σε μια τελευταία ανακοίνωση-του ο Σύνδεσμος Πολιτικών Μηχανικών και Αρχιτεκτόνων Κύπρου διεφώνησε ανοικτά και αμφισβήτησε με σωστή τεχνική και επιχειρηματολογία μια απόφαση του κράτους να προχωρήσει στην ανέγερση τριών χιλιάδων νέων προσφυγικών κατοικιών χρησιμοποιώντας νέες μεθόδους στον τομέα κατασκευής.

Το γεγονός αυτό, απομονωμένο μέσα στο τεχνικό-του πλαίσιο μετατρέπεται σ' ένα ειδικό πρόβλημα που αφορά μόνο τους τεχνικούς. Ωστόσο, μια τέτοια θεώρηση αποτελεί μια λανθασμένη προσέγγιση στο όλο θέμα κι' αυτό γιατί το φαινόμενο καθαρά τεχνικό αυτό θέμα αποτελεί ένα ακόμα χαρακτηριστικό παράδειγμα που δείχνει την δυνατότητα του κατεστημένου να διεισδύει σε επιμέρους τομείς και να προωθεί μια συγκεκριμένη πολιτική με στόχο το πολύπλευρο σαμποτάρισμα του αγώνα που πρέπει να διεξάγουμε σαν λαός για να επιβιώσουμε.

Ένα θέμα μπροστά στο οποίο δεν μπορεί να μπει καμία αντίρρηση είναι ότι οι τελικές επιλογές, τα προγράμματα που συντάσσονται και τα σχέδια που προωθούνται για την στέγαση των προσφύγων έχουν μια τεράστια πολιτική σημασία. Κι' αυτό, γιατί προϊόν της στεγαστικής αυτής πολιτικής είναι το οργανωμένο περιβάλλον μέσα στο οποίο οι πρόσφυγες θα πρέπει να μπορούν να οργανώσουν από τη μια μέσα σε υποφερτές συνθήκες τη ζωή τους και να λειτουργήσουν από την άλλη σαν βασικός μοχλός προώθησης και κλιμάκωσης του αγώνα εναντίον της κατοχής.

Παρ' όλ' αυτά, το τί συμβαίνει σήμερα στον τομέα της ανοικοδόμησης των προσφυγικών συνοικισμών, είναι μια έκφραση της γενικότερης σήψης που χαρακτηρίζει ολόκληρο το φάσμα μιας γενικότερης πολιτικής, που ενώ φραστικά διατηρεί σαν αμετάθετο της στόχο τον αγώνα ενάντια στην κατοχή, στην πράξη καθιστά το οικονομικό κατεστημένο ρυθμιστή των εξελίξεων στους πιο βασικούς τομείς της οικονομίας μας.

Το γεγονός αυτό συνιστά μια αρνητική προσφορά στον αγώνα και καθιστά τον τελικό του στόχο ανέφικτο γιατί συνδέει όλο και ευρύτερα κυκλώματα συμφερόντων με τις ξένες πηγές τεχνοοικονομικής τροφοδότησης του οικονομικού κατε-

στημένου και διαμορφώνει σε επιμέρους τομείς μια πολιτική που εξουδετερώνει εκ των προτέρων τους πιο σημαντικούς παράγοντες του αγώνα-μας.

Μέσα σ' αυτά τα κυκλώματα φαίνεται ότι έχει ήδη εμπλακεί η οικιστική πολιτική του κράτους τουλάχιστον σ' ότι αφορά τους πρόσφυγες. Ο πακτωλός των δολλαριών που φτάνει εδώ από τις ΗΠΑ για να προωθηθούν τα στεγαστικά προγράμματα χρησιμοποιείται χωρίς πολλή σκέψη πάνω σ' ότι αφορά τις αυριανές συνέπειες από την εφαρμογή τους. Μια δράκα τεχνοκράτες δημόσιοι υπάλληλοι με περιορισμένη πολιτική αντίληψη του έργου μέσα σε στεγανά κέντρα και παίρνουν αποφάσεις χωρίς να είναι σε θέση να μετρήσουν την τεράστια πολιτική σημασία και τις γενικότερες επιπτώσεις των τεχνικών επιλογών τους.

Οι αποφάσεις αυτές συγκλίνουν στο να καθιερώσουν μελετητικές και κατασκευαστικές μονάδες μονοπωλιακού χαρακτήρα που άρχισαν ήδη να επιδιώκουν ανοικτά να περάσουν στα χέρια πρωτοβουλίες που θα τους επιτρέψουν να καθορίζουν αυθαίρετα την μελέτη και τις τιμές και άρα τα κέρδη τους στην οικοδομική βιομηχανία.

Αυτό συνιστά ένα σκάνδαλο πρώτου μεγέθους που δείχνει καθαρά ως ποιο σημείο πολιτικού αποπροσανατολισμού και διάβρωσης μπορεί να οδηγηθούν τα πράγματα σε οποιοδήποτε τομέα όταν μπαίνουν ελεύθερα κάτω από την επιρροή της οικονομικής ολιγαρχίας και λειτουργούν κάτω από τον έλεγχο της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Η άνιση ανταλλαγή που συντελείται στον οικονομικό τομέα μέσα σ' ένα κεφαλαιοκρατικό σύστημα, σαν αφοροζούμε, καθορίζει σε επίπεδο εποικοδομηματος και την άνιση ανταλλαγή στην κουλτούρα. Έτσι δεν είναι τυχαίο πως χρόνια τώρα προσπαθούν να μας πείσουν για την ανωτερότητα της Εβρωπαϊκής κουλτούρας, υποβιβάζοντας λαμπρούς πολιτισμούς του υπόλοιπου κόσμου.

Ο αντιποικιακός αγώνας του 55-59, μη έχοντας σα βάση μια καθαρή ιδεολογική και κοινωνική ανάλυση, δεν κατάφερε να απελευθερώσει τις δημιουργικές δυνατότητες του Κυπριακού λαού στο χώρο της κουλτούρας. Έτσι τα ελάχιστα δείγματα Τέχνης που γεννιούνται μέσα σαφώς την περίοδο δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μια δραματική απόδειξη της αναγκαστικής χρεωκοπίας εκείνου του αγώνα.

Τα κύρια χαρακτηριστικά στοιχεία της περιόδου αυτής που επιρεάζουν και καθορίζουν

αδρανει μπροστά σ' αυτή την κατάσταση που μπορεί να παταχτεί με απλα σε σύλληψη μέτρα πώς είναι δυνατόν να αναμένει κανένας ότι επιτέλους ο πρόσφυγας θα γίνει μια πραγματική αξιόλογη δύναμη στην παραγωγή και στον αγώνα;

Είναι λοιπόν φανερό ότι τα χέρια του κράτους παρουσιάζονται πολύ ανίκανα και αδύναμα να κτυπήσουν την ασυδοσία και την αισχροκέρδεια. Αδρανουν μπροστά στους γρήγορους ρυθμούς και την αποφασιστικότητα με την οποία η ολιγαρχία κτίζει μεθοδικά το οικονομικό αύριο και εξαρτά το πολιτικό μέλλον του τόπου από τις βουλές των ξένων αφεντικών της.

Είναι δε φανερό ότι μέσα στους κύκλους της κυβερνητικής εξουσίας υπάρχουν δύο σχολές. Η μια υποτιμά τους κινδύνους που περικλείουν αυτές οι καταστάσεις και διακρίνεται από μια καλοπροαίρετη τάση που για την ώρα την τοποθετεί φραστικά και θεωρητικά τουλάχιστον, ενάντια στις λύσεις που ζητούν να μας επιβάλουν οι ιμπεριαλιστές. Η άλλη είναι μια ταξικά πιο συνειδητοποιημένη κατάσταση, που γνωρίζει πολύ καλά τα οικονομικά-της συμφέροντα και που γι' αυτό το λόγο, υποστηρίζει φανατικά την ιδιωτική πρωτοβουλία και αγωνίζεται για να την ενισχύσει με περισσότερα κίνητρα.

Αυτό άλλωστε μαρτυρά και

το θλιβερό φαινόμενο που παρατηρήθηκε στη βουλή να κατηγορούν επιχειρηματίες βουλευτές του ΔΗΚΟ τον Πρόεδρο της ΕΔΕΚ σαν δημαγωγό επειδή τόλμησε να εξουδετερώσει την αισχροκέρδεια πάνω στα οικοδομικά υλικά και να ζητήσει από το κράτος να αναλάβει τις ευθύνες-του.

Αυτά όλα ενισχύουν την άποψη ότι η σαπίλα σ' αυτό τον τόπο έχει προχωρήσει πολύ βαθιά και ότι χρειάζονται γι' αυτό τον λόγο βαθιές και τολμηρές τομές για να εξουδετερωθεί η πέμπτη φάλαγγα που ελλοχεύει με την ανοχή του κράτους παντού και απεργάζεται την υποταγή του τόπου και την καταστροφή-μας.

ΡΙΚ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Με τη νέα σαιζόν η διεύθυνση του Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου, έδωσε δημοσιογραφική διάσκεψη για να ανακοινώσει στον Κυπριακό λαό το πρόγραμμα εκπομπών και παραγωγών της νέας περιόδου.

Όλα πήγαν καλά για τη διεύθυνση, αφού από την αρχή ήταν καθαρό πως απ' αυτή τη διάσκεψη αποκλειόταν ο διάλογος και στην ουσία γινόταν μια αναφορά από τη διεύθυνση με έντονη την προσπάθεια να φανεί πως το ΡΙΚ εγκαινιάζει αγωνιστικότερη γραμμή και προωθεί κλίμα αγώνα για λεφτεριά.

Πρώτου προχωρήσουμε, θα πρέπει να γίνει ξεκάθαρο πως το ΡΙΚ σα φορέας πνευματικής ζωής και σα μέσο μαζικής επικοινωνίας, βρίσκεται στα χέρια της αστικής τάξης, μια και το σύστημα που ζούμε είναι κεφαλαιοκρατικό.

Θα προσπαθήσουμε λοιπόν πιο κάτω να αποδείξουμε πως ένας τέτοιος φορέας δεν είναι ικανός να προωθήσει αγωνιστικό κλίμα, ούτε θέλει, όσο κι αν η διεύθυνση κόπτεται και εξαγγέλλει, στα λόγια, αγωνιστικά συνθήματα.

Η άνιση ανταλλαγή που συντελείται στον οικονομικό τομέα μέσα σ' ένα κεφαλαιοκρατικό σύστημα, σαν αφοροζούμε, καθορίζει σε επίπεδο εποικοδομηματος και την άνιση ανταλλαγή στην κουλτούρα. Έτσι δεν είναι τυχαίο πως χρόνια τώρα προσπαθούν να μας πείσουν για την ανωτερότητα της Εβρωπαϊκής κουλτούρας, υποβιβάζοντας λαμπρούς πολιτισμούς του υπόλοιπου κόσμου.

Ο αντιποικιακός αγώνας του 55-59, μη έχοντας σα βάση μια καθαρή ιδεολογική και κοινωνική ανάλυση, δεν κατάφερε να απελευθερώσει τις δημιουργικές δυνατότητες του Κυπριακού λαού στο χώρο της κουλτούρας. Έτσι τα ελάχιστα δείγματα Τέχνης που γεννιούνται μέσα σαφώς την περίοδο δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μια δραματική απόδειξη της αναγκαστικής χρεωκοπίας εκείνου του αγώνα.

Τα κύρια χαρακτηριστικά στοιχεία της περιόδου αυτής που επιρεάζουν και καθορίζουν

νομοτελειακά τα επίπεδα της πολιτιστικής-μας ζωής και παραγωγής είναι:

α) Διαίρεση του Κυπριακού λαού σε Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους.

β) Στερέωση της εξουσίας της Κεφαλαιοκρατικής τάξης.

γ) Κρίση βαθεία στο σύστημα. Κρίση αξιών κ.λ.π.

Όλα αυτά τα στοιχεία είχαν σαν αποτέλεσμα να επηρεαστεί και η πολιτιστική περιοχή. Φτώχεια στον τομέα της τέχνης, φτώχεια στο γράψιμο, στις εκδηλώσεις, στο πνεύμα γενικά - Αποκορύφωμα φυσικά ήταν το πραξικόπημα και η Τουρκική εισβολή. Τα πάντα εδώ ανατρέπονται, οι ταξικές αντιθέσεις οξύνονται και για πρώτη φορά ξεπηδούν νέες συνειδήσεις, στην ποίηση στο αγωνιστικό τραγούδι, στο θέατρο, κ.λ.π. Σημεία ελπίδας πάνω στα οποία εμείς πρέπει να χτίσουμε γιατί πρέπει να παλεύουμε για την Κυρίαρχη κουλτούρα που φέρνει μεσα-της τη σφραγίδα της εξάρτησης.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν πως όλα αυτά τα χρόνια το Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου τόσο σα φορέας κουλτούρας όσο και σα μέσο μαζικής επικοινωνίας ήταν και είναι ο μεγάλος απάντας, από κάθε τι που γεννά την

ανάγκη για αγώνα λεφτεριάς τη στιγμή που ξέρουμε πόσο δυναμικός και αποτελεσματικός είναι ο ρόλος-του στο Κοινωνικό σύνολο κι ακόμα πόσο δυνατό όπλο είναι στα χέρια της αστικής τάξης. Η μέθοδος και ο τρόπος που παρουσιάζονται όλα τα προγράμματα, με πολύ μηδαμινές ανώδυνες εξαιρέσεις δείχνει ολοκάθαρα αυτή τη νοοτροπία: ταινίες μυστηρίου, μελο, ατομικά δράματα, φαρσοκωμωδίες, αμερικάνικα γουέστερν, πράκτορες, ατζέντιδες ντετέκτιβς κ.λ.π. Μέχρι κι αφο το δελτίο ειδήσεων είναι μέρος αφο του κανόνα. Ο Κυπριακός λαός βομβαρδίζεται καθημερινά με ειδήσεις που διαστρεβλώνουν την αλήθεια, έτσι που να πετυχαίνεται μια πλήρης σύγχυση τόσο στα διεθνή αλλά και στα τοπικά προβλήματα. Είναι ξεκάθαρο για μας και το λαό η προσπάθεια που γίνεται για παραδοχή των τετελεσμένων, η καλλιέργεια ηττοπάθειας και υποταγής. Κανένα πρόγραμμα ή αναφορά για ανάγκη αγώνα απελευθέρωσης.

Το θέμα ειδικά των ειδήσεων δεν είναι κάτι που μπορεί κανείς να παραβλέψει, γιατί το Ίδρυμα είναι δεμένο με τα ξένα μονοπώλια ειδήσεων. Το REOYTER, ASSOCIET PRESS, UNITED PRESS κ.λ.π. τα οποία δίνουν μια διαστρεβλωμένη σημασία, αποσιωπώντας ή αλλάζοντας τη σημασία των ειδήσεων. Και δεν είναι αθέλητα που το Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου δίνει στο λαό τέτοιες ειδήσεις, ή

συνέχεια στην 7η σελίδα

Κάθε δέφτερη Παρασκευή στις 600 το απόγευμα γίνεται ακτιβ της σοσ. έκφρασης στα γραφεία της οργάνωσης, Αγίας Φύλαξης αρ. 5 στη Λεμεσό. Το επόμενο ακτιβ θα γίνει στις 6 του Οκτώβρη. Καλούνται τα μέλη και φίλοι της Σ.Ν. ΕΔΕΝ να συμμετάσχουν. Σοσιαλιστική νεολαία ΕΔΕΝ Λ/σος

8 ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΟ

Πραγματοποιήθηκε τη Τετάρτη, 4 του Οκτώβρη στη Λευκωσία, Παγκύπρια Συνδιάσκεψη Προσφύγων για το στεγαστικό. Τη συνδιάσκεψη αυτή οργάνωσε η Παγκύπρια Επιτροπή Προσφύγων (ΠΕΠ) και μετά το κλείσιμο των εργασιών της έγινε πορεία της σχετικής μικρης μάζας προσφύγων με επικεφαλής την ηγεσία της ΠΕΠ και εκπροσώπους κομμάτων προς το κτίριο της Βουλής όπου επιδόθηκε στον Πρόεδρο της Βουλής και Προεδρέοντα της Δημοκρατίας κ. Μιχαηλίδη, ψήφισμα που απαιτεί τη λύση των διαφόρων πτυχών του στεγαστικού προβλήματος. Η Επιτροπή υποσχέθηκε στους πρόσφυγες πως θα αναληφθεί δυναμικώς πορεία αγώνας αν η Κυβέρνηση συνεχίσει τη παθητική στάση-της στο πρόβλημα.

Στη συνδιάσκεψη ακούστηκαν, μια κύρια ομιλία για το στεγαστικό

παγοποιηθούν τα χρέη δημοσίων και ημικρατικών υπαλλήλων σε διάφορα ταμειωτήρια. Να δοθεί σημασία στα διάφορα επί μέρους προβλήματα.

στιγμή βέβαια η Κυβέρνηση προσφέρει διευκολύνσεις στο μεγάλο κεφάλαιο που προχωρεί στην υπερεκμετάλλευση και στα υπερκέρδη. Γι' αυτό είναι αδύνατο να πάρει μέτρα που θα θίγουν το κεφάλαιο.

Εχουμε πολλές φορές αναλύσει στα άρθρα μας την οικονομική κατάσταση και την ανάγκη αγώνα για να ικανοποιηθούν τα αιτήματα των εργαζομένων.

Το στεγαστικό πρόβλημα είναι ένα από τα πολλά κοινωνικά προβλήματα. Η λύση του βρίσκεται πλαϊά στη λύση όλων των άλλων προβλημάτων και αιτημάτων που αντιμετωπίζουν σήμερα η εργατι-

περιορισμένη μαζικότητα-ανάγκη για πειστική διέξοδο

πρόβλημα από τον Γ.Γ. της ΠΕΠ και χαιρετισμοί από Επαρχιακούς Εκπροσώπους της Επιτροπής καθώς και η κατάθεση και έγκριση του ψηφίσματος. Στη κύρια ομιλία ανέφεραν οι προηγούμενες θέσεις και εισηγήσεις της ΠΕΠ για τη λύση του στεγαστικού, περιγράφηκε η οξύτητα-του και σηματοδοτήθηκε η αδικαιολόγητη καθυστέρηση από μέρους της κυβέρνησης στην αντιμετώπιση του προβλήματος. Καταγγέλλεται η γραφειοκρατία που υπάρχει στην εξέταση των αιτήσεων των προσφύγων και η ταλαιπωρία που δημιουργείται. Σε χαιρετισμό αναφέρθηκε με έντονο ύφος πως υπεύθυνη για τις εξώσεις προσφύγων είναι Κυβέρνηση και πως η νομοθεσία δεν είναι τέτοια που να καλύπτει τους πρόσφυγες.

Τα κύρια αίτημα και γενικά οι εισηγήσεις που προβάλλει η ΠΕΠ για το στεγαστικό έχουν ως εξής:

Την σύσταση Αρχής Ενοικίων για την ρύθμιση των σχέσεων ιδιοκτητών-ενοικιαστών και επίδομα ενοικίου για να βοηθηθούν οι ενοικιαστές πρόσφυγες. Την επίσηυση και αποπεράτωση των κυβερνητικών συνοικισμών και τον προγραμματισμό νέων. Την αναθεώρηση των κριτηρίων για το ποιο δικαιούνται στέγη σε κυβερνητικούς συνοικισμούς έτσι που πρόσφυγες με ψηλότερα εισοδήματα να καλύπτονται. Για την αυτοτέλεση να ενθαρρυνθεί η μέθοδος αυτή με την αύξηση κατά 30% της βοήθειας. Να απλοποιηθεί η διαδικασία παραχώρησης χώρου και βοήθειας. Να παρσκάσει βοήθεια για την αγορά έτοιμης στέγης. Να λυθούν τα προβλήματα των υπαρχόντων συνοικισμών, όπως η ασφάλιστρωση δρόμου, η εγκατάσταση τηλεφώνων, ταχυδρομείου, και άλλων υπηρεσιών. Να

Τα προβλήματα που θίγει η ΠΕΠ είναι βέβαια σοβαρά και αποτελούν τα καθημερινά άγχη των προσφύγων. Πολλοί ακόμα πρόσφυγες διαμένουν σε παράγκες και ακατάλληλα υποστατικά και πρόκειται να αντιμετωπίσουν και πέμπτο χειμώνα κάτω από άθλιες στεγαστικές συνθήκες. Άλλοι που εγκαταστάθηκαν σε συνοικισμούς δεν έχουν δρόμους, τηλέφωνα, ταχυδρομεία, και ζουν απομονωμένοι σε πρόσφυγικά γκέτο. Όσοι αυτοτεγαστήκαν συνεχίζουν να έχουν προβλήματα γιατί η χαμηλή παροχή βοήθειας τους ανάγκασε να περιοριστούν σε ελλιπή στέγη και σε πολλές περιπτώσεις ολόκληρη η οικογένεια μένει στο ίδιο δωμάτιο. Άλλοι αναγκάζονται να δίνουν από 30% μέχρι 50% των εσόδων τους για ενοίκιο, ενώ πολλοί που κατέφυγαν σε διάφορα σπίτια και υποστατικά κάτω από ποικίλες περιστάσεις και αρχικές συμφωνίες, αντιμετωπίζουν σήμερα την εκδίωξη και τις εξώσεις.

Μπροστά σ' αυτή την αθλιότητα, η Κυβέρνηση που με τη στάση της μονιμοποίησε την κατάσταση αυτή, φαίνεται 4 χρόνια μετά τα γεγονότα πως είναι ανίκανη να λύσει τα προβλήματα αυτά. Για τη λύση τους απαιτείται λήψη τέτοιων μέτρων που η Κυβέρνηση δεν είναι διαθετειμένη να πάρει. Και τα μέτρα αυτά αφορούν κύρια, οικονομικά μέτρα. Την ίδια

κη τάξη και οι φτωχές μάζες των προσφύγων.

Η προχθεσινή κινητοποίηση για το στεγαστικό είναι μια φωνή που διατηρεί στην επιφάνεια ένα συγκεκριμένο πρόβλημα των προσφύγων. Σ' αυτή τη φωνή δίνουμε όλη μας τη συμπαράσταση. Δεν μπορεί όμως να μην σημειώσουμε πως αυτή η κινητοποίηση ήταν ελλιπής. Η περιορισμένη μαζικότητα της συνέλευσης και της πορείας που πραγματοποιήθηκε (400 άτομα) δείχνουν πως η μάζα των προσφύγων δεν πίστεψε στη Συνέλευση της Π.Ε.Π. και αυτό είναι απόλυτα φυσιολογικό.

Μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες όπου η κινητοποίηση και αγωνιστικότητα κρατιούνται σε χαμηλά επίπεδα, οι προοπτικές μιας Π.Ε.Π. περιορίζονται ακόμα πιο πολύ, με αποτέλεσμα τη μη ανταπόκριση που παρατηρήθηκε.

Τη πειστική διέξοδο που θα απομονώσει τα προβλήματα δεν μπορεί να δώσει ούτε η Π.Ε.Π. ούτε καμμία άλλη Επιτροπή του είδους της αλλά αποτελεί καθήκον των προοδευτικών οργανώσεων του λαού.

A. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧ. ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΗΣ Σ.Ν. ΕΔΕΝ ΛΕΜΕΣΟΥ

Πραγματοποιήθηκε τη περασμένη Τετάρτη η τοπική σύσκεψη της Επαρχιακής Επιτροπής. Στη σύσκεψη που παρερεύθηκε ο Γ.Γ. συν Μάριος Τεμπριώτης συζητήθηκαν θέματα της αρμοδιότητας της επιτροπής. Έγινε επίσης έκτακτη ανακοίνωση σχετικά με τη πορεία της προσπάθειας για πούληση και διάδοση της εφημερίδας της οργάνωσης.

Συνεχίζονται με μεγάλη επιτυχία οι ιδεολογικές συζητήσεις κάθε Τετάρτη στις 600 το απόγευμα. Την περασμένη Τετάρτη έγινε εισήγηση με θέμα «Κοινωνοβουλευτική Δημοκρατία - ο έλεγχος του κράτους» και ακολούθησε συζήτηση. Την ερχόμενη Τετάρτη 11 του Οκτώβρη θα γίνει εισήγηση με θέμα «Το εργατικό κόμμα». Στις ιδεολογικές συζητήσεις μπορούν να συμμετέχουν και φίλοι της Σ.Ν. ΕΔΕΝ.

Έγινε το πρώτο ακτιβ για την οργάνωση της πούλησης και διάδοσης της σοσιαλιστικής Έκφρασης. Στο ακτιβ έγιναν εισηγήσεις και ακολούθησε μια πολύ επιδομοτική συζήτηση σχετικά με την οργάνωση της πούλησης - διάδοσης της εφημερίδας μας. Ο στόχος που μπήκε καλύφθηκε και 100% αφξήθηκε η κυκλοφορία της σ.ε. στις πόλεις μας και 250 φύλλα. Κατεβήκαμε στους δρόμους στα γήπεδα στους κινηματογράφους και πουλήσαμε την εφημερίδα μας που αξίζει να σημειωθεί ότι εξανλήθηκαν σχεδόν όλα τα φύλλα από τις δυο πρώτες μέρες. Αφτος ο τρόπος πούλησης - διάδοσης της εφημερίδας που τώρα μπήκε σε οργανωμένη βάση μας έδωσε την ευκαιρία και πάλι να ρθούμε σε επαφή με τους φίλους της ΕΔΕΝ να ακούσουμε και να συγκρίνουμε απόψεις και εισηγήσεις και για την σοσιαλιστική έκφραση. Επόμενος στόχος είναι η άφξηση της κυκλοφορίας της σ.ε. κατά 200 φύλλα. Το ακτιβ ορίστηκε να γίνεται κάθε δέφτερη Παρασκευή πρώτη μέρα κυκλοφορίας της σοσ. Έκφρασης. Το επόμενο Ακτιβ θα γίνει στις 6 του Οκτώβρη η ώρα 600 το απόγευμα.

ΡΙΚ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΠΝΕΒΜΑ

από την 7ην σελίδα τι χαιά το γεγονός που το ΡΙΚ συμβάλλεται με τέτοια πραχτορεία. Η εκλογή αφτών των ειδησεογραφικών πραχτορειών είναι αποτέλεσμα του ιδεολογικού ταφτισμού και της εξάρτησης με την Ιμπεριαλιστική καπιταλιστική ιδεολογία που πασάρουν αφτα τα πραχτορία.

Οι παραγωγές Κυπριακών έργων περιορίζονται στο επίπεδο του «Κυπριώτικου σκετς» και της «Φροσους» υποβιβάζοντας έτσι τη νοημοσύνη και αντίληψη του Κύπριου, καλλιεργώντας συνάμα ένα κλίμα σνομπρισματος ή μιας φολκλορικής

αντίληψης κάθε τι του γνήσια Κυπριακού.

Όσον αφορά δε τους ήρωες των αστυνομικών ταινιών με ντετέκτιβς κλπ αφτοι είναι απολογητες της Κυριαρχής ιδεολογίας. Κοινωνική κριτική μηδεν. Με τη νέα σαιζον είδαμε στην τηλεόραση κι ανατριχιάσαμε, πριν ή μετά το δελτίο ειδήσεων και μεταξύ διαφημίσεων να μπαίνει μια φωτογραφία της Κερύνειας, ή της Αμμοχώστου με υπόκρουση λίγο μπουζούκι ή άλλη μουσική κι ένα «Δεν Ξεχνω». Σίγουρα αφτο είναι μέρος της πολιτικής της διευ-

θυνσης για προώθηση αγώνα λεφτερίας. Τέτοιες όμως ενέργειες μετατρέπουν κάθε ιερο και όσιο, σε διαφήμιση, το γελοιοποιουν, το απονοματίζουν, για να χάσουν στο τέλος το νόηματος αναφέροντας-τα συχνά και επιπόλαια κάνοντας-τα ακίνδυνα για εβνόητους λόγους. Να γιατί πιστεύουμε πως παρα τα μεγάλα λόγια και τις προσπάθειες να πεισθεί ο λαός, στην ουσία η αστική τάξη δεν έχει διάθεση ούτε είναι σε θέση να προωθήσει κανένα αγώνα για λεφτερία αφτου του λαού.

Κώστας Χ

σοσιαλιστική εκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικό 24 φύλλα 2000 μιλς
Εξωτερικό 24 φύλλα 2500 μιλς
Τιμή φύλλου 50 μιλς

Οι επιταγες στο λογαριασμο
05-8-00 4572 Λαϊκή Τράπεζα
Κύπρου Λευκωσία

Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα διατειθείτα στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομες T.K. 1064 Λευκωσία